

Feyfolken

Kniha třetí

sepsal Waughin Jarth

Thaurbad konečně poznal, jaká moc je v brku skryta," řekl Velký mudrc a pokračoval ve vyprávění. "Byla v něm zakleta duše daedry jménem Feyfolken, služebníka Clavica Ničemného. Brk mu přinesl bohatství a slávu jako autorovi týdenních oznámení v chrámu Auri-El. Jenže Thaurbad si až příliš dobře uvědomoval, že on sám není umělcem, jen pouhým svědkem magie ukryté v brku. Rozčilovalo ho to a vzbuzovalo v něm žárlivost. S výkřikem nakonec svůj nástroj přelomil vedví.

Obrátil se, aby dopil sklenici medoviny. Když pohlédl zpět, byl brk netknutý.

Neměl žádné jiné pero kromě onoho očarovaného, takže namočil do inkoustu vlastní prst a velkými neupravenými písmeny napsal vzkaz svému poslíčkovi Gorgovi. Když se Gorgos vrátil s novou dávkou blahopřejných listů z chrámu, chvalořečících nejnovější oznámení, podal mu Thaurbad lístek a brk. Na lístku stálo: "Vezmi ten brk zpět do cechu mágů a prodej ho. Kup mi nějaký jiný, neočarovaný."

Gorgos nevěděl, co si o tom má myslet, přesto udělal, co mu bylo přikázáno. Za několik hodin se vrátil.

Nechtěli mi za to dát ani zlatku, řekl Gorgos. "Tvrdili, že ten brk vůbec není očarovaný. Říkám jim: 'Co to povídáte, vždyť jste ho sami očarovali duší toho Feyfolkena,' a oni mi řekli: 'To je možné, teď tam ale žádná duše není. Možná jsi ji nějak osvobodil'."

Gorgos zmlkl a pohlédl na svého pána. Thaurbad byl samozřejmě němý, tentokrát však vypadal nemluvněji než jindy.

Tak jsem ten brk prostě zahodil a přinesl ti nový, jak jsi mi přikázal.

Thaurbad se na nový brk zkoumavě zahleděl. Byl bílý a dobře se držel, zatímco jeho starý brk byl šedý, z holubího peří. Oddychl si a pokynul svému poslíčkovi, aby odešel. Musel ještě napsat oznámení, a tentokrát se mohl spolehnout jen na svůj vlastní talent.

Po dvou dnech práce téměř dohonil plán. Texty vypadaly obyčejně, ale zato byly jeho vlastní. Když přelétl stránky očima a všiml si několika drobných chyb, pocítil Thaurbad jakýsi vnitřní pocit jistoty. Už tomu bylo dlouho, co v oznámení byla nějaká chyba. Thaurbada dokonce napadlo, a potěšilo, že v textu jsou nejspíš i další chyby, kterých si nevšiml.

Právě dokončoval poslední kličku na jednoduchém zdobení okrajů, když přišel Gorgos s několika listy z chrámu. Rychle je přehlédl, jeden z nich však přitáhl jeho pozornost. Ve voskové pečeti bylo vytlačeno slovo "Feyfolken". Rozlomil ji, úplně zmaten.

Vzkaz, psaný dokonalým písmem, zněl: "Myslím, že by ses měl zabít."

Všiml si náhlého pohybu na stránkách oznámení a upustil dopis na zem. Z Feyfolkenova dopisu vyskočila věta, jako inkoustová povodeň zalila svitek a změnila jeho chabý výtvar v dílo vznešené krásy. Thaurbada v tu chvíli už nezajímalo, že jeho hlas zní divně, a zařval. Křičel pak ještě dlouho. A pil. Hodně pil.

Druhý den časně ráno přinesl Gorgos Thaurbadovi vzkaz od chrámové tajemnice Vanderthil. Písař však teprve před polednem našel odvahu se na něj podívat. "Dobré ráno, chtěla bych se jen zeptat, jak jsi daleko s oznámením. Obvykle ho máš hotové už ve čtvrtek v noci. Jsem zvědavá na další vydání. Plánuješ něco zvláštního? - Vanderthil."

Thaurbad odpověděl: "Vanderthil, omlouvám se, ale jsem nemocný. Na tuto neděli nemohu oznámení napsat," pak podal zprávu Gorgovi a odešel do lázně. Když se o hodinu později vrátil, přicházel právě Gorgos s úsměvem z chrámu.

Vanderthil a vrchní kněz byli celí bez sebe, řekl. "Tvrdili, že je to tvá vůbec nejlepší práce."

Thaurbad se na Gorga nechápavě podíval. Pak si všiml, že oznámení zmizelo ze stolu, a zachvěl se. Namočil prst v inkoustu a naškrábal větu "Co stálo v tom vzkazu, který jsi nesl do chrámu?"

Ty si to nepamatuješ? zeptal se Gorgos a přemáhal úsměv. Věděl, že jeho pán poslední dobou hodně pije. "Nevzpomínám si na přesně znění, ale bylo to něco jako 'Vanderthil, tady to je. Omlouvám se za zpoždění. Měl jsem v poslední době značné psychické potíže. - Thaurbad.' Protože jsi psal 'Tady to je', myslel jsem, že chceš, abych se zprávou vzal i oznámení, takže jsem to udělal. A jak jsem řekl, moc se jim líbilo. Vsadím se, že dostaneš trojnásobek dopisů co posledně."

Thaurbad pokýval hlavou, usmál se a poslal svého poslíčka pryč. Zatímco Gorgos kráčel zpět do chrámu, usedl jeho pán k psacímu stolu a položil před sebe čistý list papíru.

Vzal brk a psal: "Co chceš, Feyfolkene?"

Namísto toho se na papíře objevilo: "Sbohem. Nenávidím svůj život. Přetál jsem si tepny."

Thaubard to zkusil jinak: "Zbláznil jsem se?"

Na papíře stálo: "Sbohem. Požil jsem jed. Nenávidím svůj život."

Proč mi to děláš?

Já, Thaurbad Hulzik, jsem nedokázal dál žít s vědomím svého obrovského nevděku. Proto jsem se oběsil.

Thaurbad vzal nový list, namočil prst v kalamári a začal celé oznámení psát znovu. Zatímco jeho původní verze, než ji Feyfolken změnil, byla prostá a obsahovala chyby, nový text připomínal spíše čmáranice. Malá I neměla tečky, G vypadala jako Y, věty zasahovaly do okrajů a vlnily se jako hadi. Inkoust z první strany prosakoval až na druhý list. Když nakonec své dílo vytrhával z poznámkového bloku, téměř přetrhl celý třetí list. Výsledné oznámení však obsahovalo něco z něj samého, alespoň v to Thaurbad doufal. napsal další krátký vzkaz: "Použij toto oznámení namísto té zrudnosti, co jsem ti poslal."

Když se Gorgos vrátil s novými dopisy, podal mu Thaurbad obálku s oznámením. Nové listy byly stejné jako vždy, kromě vzkazu od jeho léčitele, Telemichiela. "Thaurbade, potřebuji, abys co nejrychleji přišel. Dostal jsem zprávy z Černého močálu o nějakém kmenu viru karmínového moru, který je velice podobný tvé nemoci, a potřebuji tě znovu vyšetřit. Zatím není nic jisté, ale je potřeba vědět, jak jsi na tom."

Thaurbadovi trvalo zbytek dne a patnáct sklenek silné medoviny, než se dal dohromady, a větší část následujícího rána se pak z té léčby vzpamatovával. Chopil se brku a začal psát zprávu pro Vanderthil: "Co si myslíš o novém oznámení?" Feyfolken to ovšem vylepšil na "Asi se upálím, protože jsem budižkničemu bez talentu."

Thaurbad zprávu přepsal prstem namočeným v inkoustu, a když přišel Gorgos, podal mu ji. Chlapec mu nesl vzkaz psaný Vanderthilovým písmem.

Stálo v něm: "Thaurbade, nejenom že máš božskou inspiraci, ale také skvělý smysl pro humor. Představ si, jak přibíjíme na vrata namísto oznámení ty čmáranice, cos nám poslal. Podařilo se ti rozesmát dokonce i arcibiskupa. Už se nemohu dočkat, s čím přijdeš příští týden. Tvoje Vanderthil."

Na pohřeb, který se konal o týden později, přišlo daleko víc přátel a obdivovatelů, než by Thaurbad Hulzik kdy považoval za možné. Rakev samozřejmě musela být zavřená, to však nebránilo truchlícím, aby ve frontách čekali na možnost dotknout se jejího hladkého dubového povrchu a představovat si, že se dotýkají těla samotného umělce. Arcibiskup se tentokrát překonal a přednesl neobvykle poutavou chvalořeč. Z Cloudrestu přišla Alfiers, Thaurbadův starý postrach a bývalá chrámová tajemnice. Naříkala a všem, kdo byli ochotni naslouchat, tvrdila, že Thaurbadovy podněty změnil její život. Když uslyšela, že jí Thaurbad v závěti odkázal svůj brk, propukla v pláč. Vanderthil byla ještě zoufalejší, dokud nenarazila na pěkného a nádherně osamělého mladíka.

Téměř nemohu uvěřit, že je pryč. A přitom jsem ho nikdy neviděla, ani jsem s ním nemohla promluvit, řekla. "Viděla jsem tělo, ale i kdyby nebylo celé popálené, nedokázala bych říci, zda je to opravdu on."

Byl bych moc rád, kdybych mohl říci, že je to omyl, ale bylo mnoho lékařských důkazů, řekl Telemichiel. "Některé z nich jsem poskytl já sám. Byl to můj pacient, víš?"

Ach, vzdychla Vanderthil. "On byl nemocný?"

Už dlouhé roky měl karmínový mor. Přišel kvůli němu o hlasivky, teď se ale zdálo, že choroba zcela ustoupila. Vlastně jsem mu o tom psal pouhý den předtím, než se zabil.

Tak ty jsi ten léčitel? zvolala Vanderthil. "Thaurbadův poslíček Gorgos mi řekl, že od tebe tu zprávu vyzvedl chvíli předtím, než jsem mu dala svoji, ve které jsem chválila Thaurbadův nový neobvyklý vzhled oznámení. Byla to skvělá práce. Nikdy bych se mu to neodvážila říci, ale začala jsem se obávat, že se příliš drží zastaralého stylu. Ale ukázalo se, že pro nás měl v zásobě ještě jedno poslední geniální dílo, než vzplanul plamenem slávy. Obrazně řečeno. A vlastně i doslova."

Vanderthil léčiteli ukázala Thaurbadovo poslední oznámení a Telemichiel souhlasil, že jeho šílený a téměř nečitelný styl hodně promlouvá o moci a majestátu boha Auri-El.

Jsem z toho úplně zmatený, řekl Vonguldak.

Z čeho přesně? zeptal se Velký mudrc. "Mně ten příběh připadá poměrně jasný."

Feyfolken učinil všechna oznámení krásnými, až na to poslední, které bylo Thaurbadovým nekrologem, řekl Taksim zamýšleně. "Proč si ale špatně vyložil vzkazy od Vanderthil a léčitele? Změnil Feyfolken i je?"

Možná, usmál se Velký mudrc.

Nebo Feyfolken změnil to, jak Thaurbad ta slova viděl? zeptal se Vonguldak. "Způsobil tedy Feyfolken, že se nakonec opravdu pomátl na rozum?"

Velmi pravděpodobně, řekl Velký mudrc.

To by ale znamenalo, že Feyfolken byl služebníkem Sheogoratha, řekl Vonguldak. "Ale tys říkal, že byl sluhou Clavica Ničemného. Kým tedy byl, poslem zmatku a neplech, nebo poslem šílenství?"

Feyfolken si zjevně pohrával s jeho myslí, řekl Taksim, "a přesně tak se služebníci Clavica Ničemného snaží naplnit kletbu."

Aby byl konec příběhu o písaři a jeho brku správný, usmál se Velký mudrc, "nechám vás, abyste si ho vyložil každý podle svého."